Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

10. juuli 2019*

Apellatsioonkaebus – Konkurents – Keelatud kokkulepped – Jaapani jeeni intressimäära tuletisinstrumentide turusektor – Otsus, milles tuvastatakse ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 rikkumine – Ettevõtja vastutus keelatud kokkuleppe toimepanemise hõlbustaja rolli eest – Trahvi arvutamine – Põhjendamiskohustus

Kohtuasjas C-39/18 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 22. jaanuaril 2018 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Komisjon, esindajad: B. Mongin, M. Farley, T. Christoforou ja V. Bottka,

apellant,

teised menetlusosalised:

NEX International Limited, varem Icap plc, asukoht London (Ühendkuningriik),

Icap Management Services Ltd, asukoht London,

Icap New Zealand Ltd, asukoht Wellington (Uus-Meremaa), esindajad: *advokat* C. Riis-Madsen ja *avocat* S. Frank,

hagejad esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president A. Prechal, kohtunikud F. Biltgen, J. Malenovský, C. G. Fernlund (ettekandja) ja L. S. Rossi,

kohtujurist: E. Tanchev,

kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikku menetlust ja 14. veebruari 2019. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 2. mai 2019. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

1 Apellatsioonkaebuses palub Euroopa Komisjon, et tühistataks Euroopa Liidu Üldkohtu 10. novembri 2017. aasta kohtuotsus Icap jt *vs.* komisjon (T-180/15, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2017:795), millega viimane tühistas osaliselt komisjoni 4. veebruari 2015. aasta otsuse C(2015) 432 final ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 kohaldamise menetluses (juhtum AT.39861 – jeeni intressimäära tuletisinstrumendid) (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

2 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–21 esitatud vaidluse taustast nähtub, et Icap plc (kelle õigused ja kohustused on läinud üle NEX International Limited'ile), Icap Management Services Ltd ja Icap New Zealand Ltd (edaspidi koos „Icap“) kuuluvad telefoni teel ja elektrooniliste kanalite kaudu maaklerteenuseid pakkuvasse ettevõtjasse, kes on ka kauplemisjärgsete teenuste osutaja.

3 Vaidlustatud otsuses tuvastas komisjon, et Icap oli osalenud ELTL artikli 101 ja 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna lepingu artikli 53 (EÜT 1994, L 1, lk 3; ELT eriväljaanne 11/52, lk 3) artikli 53 kuues rikkumises, mis puudutasid pankadevaheliste viiteintressimääradega *London Interbank Offered Rate* (LIBOR, Londoni (Ühendkuningriik) pankadevaheline laenuintressimäär) ja *Tokyo Interbank Offered Rate* (TIBOR, Tokyo (Jaapan) pankadevaheline laenuintressimäär) manipuleerimist Jaapani jeeni intressimäära tuletisinstrumentide turul ja mis olid juba varem tuvastatud komisjoni 4. detsembri 2013. aasta otsuses C(2013) 8602 final ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta (juhtum AT.39861 – Jaapani jeeni intressimäära tuletisinstrumendid).

4 Komisjon alustas Icapi suhtes rikkumismenetlust 29. oktoobril 2013.

5 12. novembril 2013 teatas Icap komisjonile oma kavatsusest kokkuleppemenetlust mitte valida.

6 Komisjon võttis 4. veebruaril 2015 vastu vaidlusaluse otsuse, millega määrati Icapile kuus trahvi kogusummas 14 960 000 eurot selle eest, et ta oli „hõlbustanud” kuut järgmist rikkumist:

– „UBS/RBSi 2007. aasta rikkumine“ ajavahemikul 14. augustist kuni 1. novembrini 2007;

– „UBS/RBSi 2008. aasta rikkumine“ ajavahemikul 28. augustist kuni 3. novembrini 2008;

– „UBS/DB rikkumine“ ajavahemikul 22. maist kuni 10. augustini 2009;

– „Citi/RBSi rikkumine“ ajavahemikul 3. märtsist kuni 22. juunini 2010;

– „Citi/DB rikkumine“ ajavahemikul 7. aprillist kuni 7. juunini 2010, ja

– „Citi/UBSi rikkumine“ ajavahemikul 28. aprillist kuni 2. juunini 2010.

7 Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 18–21 on sõnastatud järgmiselt:

„18 Komisjon meenutas kõigepealt, et vastavalt suunistele määruse (EÜ) nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 punkti a kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta (ELT 2006, C 210, lk 2; edaspidi „2006. aasta suunised“) tuleb trahvi põhisumma kindlaks määrata rikkumise toimepanemise konteksti, eelkõige rikkumise raskust ja kestust arvesse võttes ning et rikkumise iga toimepanija rolli tuleb hinnata eraldi, arvestades raskendavate või kergendavate asjaoludega ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 284).

19 Komisjon täheldas, et 2006. aasta suunised annavad vähe juhtnööre hõlbustajate trahvi arvutamise meetodi kohta. Kuna Icap tegutses aktiivselt maaklerteenuste turgudel, mitte intressimäärade tuletisinstrumentide turul, leidis komisjon, et ta ei saa käibe ja trahvisumma kindlaksmääramiseks asendada maakleritasu Jaapani jeeni intressimäära tuletisinstrumentide hinnast tuleneva kuluga, sest selline asendamine ei kajastaks rikkumise raskust ja laadi. Ta järeldas sellest sisuliselt, et kohaldada tuleb 2006. aasta suuniste punkti 37, mis lubab trahvi põhisumma kindlaksmääramisel nendest suunistest loobuda ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 287).

20 Arvestades asjasse puutuva tegevuse raskust ja Icapi osavõtu kestust kõigist kuuest rikkumisest, määras komisjon iga rikkumise eest trahvi põhisumma: UBS/RBSi 2007. aasta rikkumise eest 1 040 000 eurot, UBS/RBSi 2008. aasta rikkumise eest 1 950 000 eurot, UBS/DB rikkumise eest 8 170 000 eurot, Citi/RBSi rikkumise eest 1 930 000 eurot, Citi/DB rikkumise eest 1 150 000 eurot ja Citi/UBSi rikkumise eest 720 000 eurot ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 296).

21 Trahvi lõppsumma kindlaksmääramisel ei tuvastanud komisjon ühegi raskendava või kergendava asjaolu esinemist, märkides ära, et ülempiiri 10% aastakäibest ei ületatud ([vaidlusaluse] otsuse põhjendus 299). [Vaidlusaluse] otsuse resolutsiooni artikkel 2 määrab seega hagejatele trahvid, mille lõplik summa vastab nende põhisummale.“

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

8 Üldkohtu kantseleisse 14. aprillil 2015 saabunud hagiavalduses palus Icap vaidlusaluse otsuse tühistada ja teise võimalusena talle määratud trahve vähendada.

9 Icap esitas tühistamishagi põhjenduseks kuus väidet. Esimeses neljas väites leidis ta, et rikkumiste toimepanemist puudutav vaidlusaluse otsuse artikkel 1 ei ole õiguspärane. Viies ja kuues väide käsitlesid selle otsuse artiklit 2, mis puudutas määratud trahve.

10 Vaidlustatud kohtuotsusega Üldkohus esiteks tühistas osaliselt vaidlusaluse otsuse artikli 1 ja teiseks tühistas selle otsuse artikli 2.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

11 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles see tühistab vaidlusaluse otsuse artiklis 2 määratud trahvid;

– lükata tagasi Icapi poolt Üldkohtule esitatud viies ja kuues väide, mis puudutavad trahve, ning määrata Euroopa Kohtu täielikku pädevust teostades Icapile sobivad trahvid, ja

– mõista Icapilt välja kõik käesoleva menetluse kohtukulud ja muuta vaidlustatud kohtuotsust kohtukulude jaotust puudutavas osas vastavalt apellatsiooniasjas tehtavale lahendile.

12 Icap palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus kas täielikult või osaliselt rahuldamata, ja

– mõista komisjonilt välja kõik käesoleva menetluse kohtukulud, sealhulgas esimese astme menetluse kohtukulud.

Apellatsioonkaebus

13 Komisjon tugineb ühele väitele, mille kohaselt on rikutud õigusnormi trahve määravate otsuste põhjendamist käsitleva kohtupraktika tõlgendamisel ja kohaldamisel.

Poolte argumendid

14 Komisjon on seisukohal, et Üldkohus rikkus õigusnormi, otsustades, et Icapi trahvide suuruse määramist ei olnud vaidlusaluses otsuses piisavalt põhjendatud.

15 See institutsioon leiab, et Üldkohus tugines vaidlustatud kohtuotsuse punktides 287–291 põhjendamiskohustuse väärale tõlgendusele. Väidetavalt ei järginud Üldkohus 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsusest Chalkor *vs.* komisjon (C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61) ja 22. oktoobri 2015. aasta kohtuotsusest AC-Treuhand *vs.* komisjon (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punktid 66–68) tulenevat kohtupraktikat, mille kohaselt on komisjon selle kohustuse täitnud, kui ta näitab ELTL artikli 101 rikkumise eest vastutavale hõlbustaja rollis olnud ettevõtjale ära oma hinnangu aluseks olnud asjaolud, mis võimaldasid tal kindlaks teha rikkumise raskuse ja kestuse, ilma et ta peaks aga välja tooma kõiki arvandmeid ja trahvisumma kindlaksmääramiseks tehtud arvutusi.

16 Lisaks ei võtnud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 295 ja 296 arvesse 28. jaanuari 2016. aasta kohtuotsust Quimitécnica.com ja de Mello *vs.* komisjon (C-415/14 P, ei avaldata, EU:C:2016:58, punkt 53), millest aga tuleneb, et komisjoni akti põhjenduse hindamisel tuleb arvestades akti konteksti, sealhulgas komisjoni ja puudutatud isiku suhtlust enne ja pärast asjasse puutuva akti vastuvõtmist.

17 Komisjon on seisukohal, et vaidlusaluses otsuses on õiguslikult piisavalt Icapi osas välja toodud rikkumises osalemise raskus- ja kestustegurid ning et tema põhjendus on selles suhtes võrreldav põhjendusega, mille ta esitas 22. oktoobri 2015. aasta kohtuotsusega AC-Treuhand *vs.* komisjon (C-194/14 P, EU:C:2015:717) lõppenud kohtuasjas käsitletud otsuses.

18 Komisjon leiab, et ta läks kaugemale sellest, mis ta oli kohustatud tegema, et vastata Icapile, kes heitis talle ette ebasoodsamat kohtlemist võrreldes ettevõtjaga R. P. Martin, kes samuti pidi maksma trahve samas kartellis täidetud hõlbustaja rolli eest, kuid kes erinevalt Icapist oli otsustanud kokkuleppe kasuks.

19 Komisjon selgitab, et arvutamisel lähtus ta kõigepealt rikkumises osalenud pankade müügiväärtustest ja nende ülemaailmsest käibest. Seejärel võttis ta arvesse Icapi osaluse kestust ja lõpuks vähendas arvestuslikku põhisummat, jõudes nii kindlasummalise, sobiva ja proportsionaalse trahvini. Sama meetodit kasutas ta ettevõtja R. P. Martini suhtes, järgides võrdse kohtlemise põhimõtet. Kuid viimati nimetatud ettevõtja trahvi vähendati 25% leebusprogrammi alusel ning veel 10% kokkuleppemenetluses. Tema käive oli ka peaaegu 20 korda väikesem Icapi omast ning tema osalemine rikkumises kestis umbes ühe kuu, samas kui Icap osales selles kauem kui kaks kuud.

20 Juhul kui Euroopa Kohus otsustab trahvide suurused kindlaks määrata oma täielikku pädevust teostades, palub komisjon tal iga trahvi summa kindlaksmääramisel lähtuda kestuse alusel Üldkohtu otsustatud trahvi vähendamise määrast, mis on omandanud *res judicata* õigusjõu.

21 Icapi hinnangul ei ole see väide põhjendatud.

Euroopa Kohtu hinnang

22 Apellatsioonkaebuse väites tõstatatakse põhimõtteliselt küsimus, kas Üldkohus on teinud vääri järeldusi seoses komisjoni põhjendamiskohustuse ulatusega, otsustades sisuliselt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 287–296, et komisjon ei saa piirduda üldise kinnitusega, et keelatud kokkuleppe sõlmimise hõlbustamise tõttu ELTL artikli 101 rikkumise eest vastutavatele ettevõtjatele määratud põhisummad kajastavad nende rikkumises osalemise raskust, kestust ja laadi ning trahvide hoiatavat mõju, kuigi vaidlus puudub selles, et need summad määrati kindlaks konkreetse meetodi alusel, mida neile ettevõtjatele ei avaldatud.

23 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 287 ja 288 märkis, tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et ELTL artikliga 296 nõutav põhjendus peab vastama akti laadile ning sellest peab selgelt ja üheselt selguma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjuseid mõista ja liidu kohtul kontrolli teostada. Ei ole nõutud, et põhjenduses täpsustataks kõik asjaga seotud faktid ja õiguslikud üksikasjad, kuna vastates küsimusele, kas akti põhjendused vastavad ELTL artikli 296 nõuetele, tuleb lisaks akti sõnastusele hinnata selle konteksti ning kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme (vt eelkõige 2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63, ning 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkt 87).

24 Otsuste puhul, millega määratakse ettevõtjatele trahvid ELTL artikli 101 rikkumise eest, on põhjendamiskohustus eriti oluline. Komisjonil lasub kohustus oma otsust põhjendada ning muu hulgas selgitada, kuidas ta kaalus ja hindas arvessevõetud asjaolusid. Seda, kas otsus on põhjendatud, tuleb kohtul omal algatusel kontrollida (8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Chalkor *vs.* komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

25 Kuigi komisjonil on liidu konkurentsieeskirjade rikkumise eest määratavate trahvide arvutamise meetodi osas suur kaalutlusõigus (19. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Heineken Nederland ja Heineken *vs.* komisjon, C-452/11 P, ei avaldata, EU:C:2012:829, punkt 92 ja seal viidatud kohtupraktika), võttis ta siiski läbipaistvuse huvides vastu 2006. aasta suunised, milles on märgitud, kuidas ta võtab arvesse rikkumise ühte või teist asjaolu, ning millised on nendest trahvisummale tuleneda võivad tagajärjed (8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Chalkor *vs.* komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 59).

26 2006. aasta suuniste kohaselt võetakse niisiis määratava trahvi põhisumma kindlakstegemisel arvesse rikkumisega seotud asjaomaste toodete müügiväärtust. Need suunised näevad punktides 6 ja 13 ette, et müügiväärtuse sidumine rikkumise kestusega „kajastab üheaegselt rikkumise majanduslikku tähtsust ja iga rikkumises osalenud ettevõtja osakaalu".

27 Kuid see meetod võib juhtumi eripäraseid asjaolusid arvestades mõnikord sobimatuks osutuda. Nii võib see olla juhul, kui ettevõtjal, kelle puhul tuvastatakse tema vastutus ELTL artikli 101 rikkumise eest keelatud kokkuleppe hõlbustamise tõttu, asjasse puutuvate toodete turul käive puudub. Euroopa Kohus on seda laadi olukorras otsustanud, et komisjonil on õigus aluseks võtta muu arvutusmeetod kui see, mille ta on ette näinud 2006. aasta suunistes, ning määrata vastavalt nende suuniste punktile 37 kindlasummaline trahvi põhisumma ettevõtjale, kes hõlbustas keelatud kokkuleppe täitmist nõustamise teel (vt selle kohta 22. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus AC-Treuhand *vs.* komisjon, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punktid 65–67).

28 Mis puudutab komisjoni põhjendamiskohustuse ulatuse kindlaksmääramist juhul, kui ta ei lähtu 2006. aasta suunistes ette nähtud üldkohaldatavast meetodist, siis tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib komisjoni otsustuspraktikaga kooskõlas olevat otsust küll põhjendada kokkuvõtlikult, nimelt viitega sellele praktikale, kuid juhul, kui otsus läheb varasematest otsustest oluliselt kaugemale, on komisjon kohustatud esitama üksikasjaliku põhjenduskäigu (vt eelkõige

26. novembri 1975. aasta kohtuotsus Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique jt *vs.* komisjon, 73/74, EU:C:1975:160, punkt 31, ja 29. septembri 2011. aasta kohtuotsus Elf Aquitaine *vs.* komisjon, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 155).

29 Samuti tuleb viidata väljakujunenud kohtupraktikale, mis kinnitab, et nende suunistega kehtestatakse järgitavat praktikat väljendavad käitumisnormid, millest komisjon ei või konkreetses asjas kõrvale kalduda, esitamata põhjendusi, mis muu hulgas on kooskõlas võrdse kohtlemise põhimõttega (vt selle kohta 30. mai 2013. aasta kohtuotsus Quinn Barlo jt *vs.* komisjon, C-70/12 P, ei avaldata, EU:C:2013:351, punkt 53, ja 11. juuli 2013. aasta kohtuotsus Ziegler *vs.* komisjon, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Kui komisjon tugineb 2006. aasta suuniste punktile 37, on ta seega kohustatud esitama põhjused, mis lubavad tal järeldada, et tema menetluses oleva juhtumi eripäraste asjaolude tõttu või vajaduse tõttu saavutada trahvi tase, millel on hoiatav mõju, on põhjendatud see, et ta kaldub nendes suunistes ette nähtud meetodist kõrvale, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 289 sisuliselt otsustas.

31 Lisaks täidab komisjon oma põhjendamiskohustuse, kui ta esitab otsuses oma hinnangu andmisel aluseks võetud asjaolud, mis võimaldasid tal mõõta rikkumise raskust ja kestust (22. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus AC-Treuhand *vs.* komisjon, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkt 68). Kuigi komisjon ei ole kohustatud esitama kindlaks määratud trahvi arvutamise viisi iga vaheetapi kõiki arvandmeid, tuleb tal siiski selgitada – nagu otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 291 –, kuidas ta kaalus ja hindas arvesse võetud asjaolusid (8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Chalkor *vs.* komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

32 Kui nende asjaolude äramärkimine on vajalik, tuleb selle piisavust hinnata asjakohaste asjaolude ja komisjoni otsuse konteksti alusel.

33 On tõsi, et juhtumis, milles komisjon oli määranud kindlasummalise trahvi põhisumma keelatud kokkuleppe täitmist hõlbustanud ettevõtjale, otsustas Euroopa Kohus, et piisas põhjendusest, milles komisjon oli vaid märkinud, et ta võttis selle summa kindlaksmääramisel arvesse rikkumiste raskust ja kestust (vt selle kohta 22. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus AC-Treuhand *vs.* komisjon, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punktid 68 ja 69). Kuid sellest kohtuotsusest ei saa järeldada, et niisugune põhjendus on alati piisav, sõltumata sellest, milline on vaadeldava olukorra eripära.

34 Samuti, kui komisjon kaldub 2006. aasta suunistest kõrvale ja kohaldab muud meetodit, mis on spetsiaalselt kohandatud keelatud kokkuleppe täitmist hõlbustanud ettevõtjate olukorra eripärale, tuleb kaitseõigusi silmas pidades sellest meetodist puudutatud isikutele teada anda, et nad saaksid avaldada oma seisukoha asjaolude suhtes, millele komisjon kavatseb oma otsuses tugineda (vt analoogia alusel 22. oktoobri 2013. aasta kohtuotsus Sabou, C-276/12, EU:C:2013:678, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimelt aitab see teavitamine kaasa komisjoni otsuste õiglusele, erapooletusele ja kvaliteedile, millest sõltub lõpuks üldsuse ja ettevõtjate usaldus selle institutsiooni tegevuse seaduslikkuse vastu konkurentsi valdkonnas (vt selle kohta 16. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, punktid 31, 33, 34 ja 53).

35 Käesolevas asjas puudub vaidlus selles, et komisjon tegi Icapile ja R. P. Martinile määratud trahvi põhisumma kindlaks sama meetodi alusel, mis oli välja töötatud just hõlbustajate spetsiifilise olukorra jaoks ning mis põhines viieetapilisel valemil, mille abi mõõdeti nende rikkumises osalemise kestust ja raskust. Seega erinevad käesoleva kohtuasja asjaolud nendest, mis esinesid kohtuasjas, milles tehti 22. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus AC-Treuhand *vs.* komisjon (C-194/14 P, EU:C:2015:717) ja milles komisjon oli kindlasummalise trahvi põhisumma kindlaks määranud keelatud kokkuleppe ainsa hõlbustaja suhtes.

36 Lisaks märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 293, et vaidlusaluse otsuse põhjenduses 287 „ei ole täpsustatud, milline oli alternatiivne meetod, mida komisjon eelistas, sisaldades vaid üldist kinnitust, et põhisummad väljendavad asjasse puutuvatest rikkumistest Icapi osavõtu raskust, kestust ja laadi, ning tuues esile vajaduse tagada, et trahvidel oleks piisavalt hoiatav mõju“.

37 Arvestades eespool käesoleva kohtuotsuse punktides 28–34 viidatud õiguslikke asjaolusid, kiitis Üldkohus õigesti heaks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 294 esitatud hinnangu, mille kohaselt esiteks „[n]iisuguses sõnastuses ei võimalda [vaidlusaluse] otsuse põhjendus 287 hagejatel mõista komisjoni eelistatud meetodi põhjendatust ega Üldkohtul seda kontrollida“ ja teiseks „ [p]õhjenduse niisugune puudulikkus esineb ka nimetatud otsuse põhjendustes 290–296, mis […] ei sisalda minimaalset teavet, mis oleks võimaldanud mõista ja kontrollida trahvide põhisumma kindlaksmääramisel komisjoni poolt arvesse võetud asjaolude asjakohasust ja kaalumist“ (vt selle kohta 8. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Chalkor *vs*. komisjon, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

38 Vastupidi sellele, mida väidab komisjon, siis nõue, et komisjon peab piisavalt põhjendama oma alternatiivse, tema poolt eelistatud meetodi kindlaksmääramisel arvesse võetud asjaolude asjasse puutuvust ja kaalumist, ei tähenda käesoleva kohtuotsuse punktis 31 viidatud kohtupraktikat arvestades, et komisjon on kohustatud esitama arvandmeid trahvi arvutamise viisi kohta või selgitama üksikasjalikult oma vahearvutusi. Käesolevas asjas ei ole komisjon ka väitnud, et seetõttu, et ta aluseks võetud alternatiivse meetodi moodustavad viis vaheetappi üles loetles, tehes seda alles Üldkohtu menetluses, pidi ta avalikustama arvandmeid või vahearvutusi.

39 Komisjon väidab ka seda, et Üldkohus jättis arvesse võtmata arvutusmeetodit käsitleva teabe, mis esitati hagejale nii haldusmenetluses kui ka kohtuvaidluse staadiumis.

40 Kuid arvestades, kui oluline on põhjendamiskohustus käesoleva kohtuotsuse punktis 34 viidatud asjaolude seisukohast, otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 295 õigusnormi rikkumata, et kuigi „vaidlustatud akti põhjendust [tuleb] analüüsida selle konteksti arvestades, ei saa asuda seisukohale, et selline ettevalmistav ja mitteametlik arutelu võib vabastada komisjoni tema kohustusest selgitada vaidlustatud otsuses meetodit, mida ta kasutas trahvisummade kindlaksmääramiseks“.

41 Lisaks, arvestades igasuguse selgituse puudumist selle kohta, miks olid asjaolud, mida komisjon Icapile määratud trahvi põhisumma arvutusmeetodi määratlemisel arvesse võttis, asjasse puutuvad ja kuidas komisjon neid asjaolusid kaalus, otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 296 õigesti, et „selle hindamisel, kas komisjon järgis oma põhjendamiskohustust, [ei saa] arvesse võtta alles Üldkohtu menetluse staadiumis esitatud selgitust“.

42 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse ainus väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

43 Kõigist eelnenud kaalutlustest lähtudes tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

44 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Icap on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista komisjonilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt.

Allkirjad